Vitt. lv.
(Br)
5

STRID OCH SEGER.

POEM

AF

J. TH. J—N.

GÖTEBORG 1874.
BOKTRYCKERIET WESLEYANA,
C. A. STENHOLM.

STRID OCH SEGER.

Så mörk och kall är qvällen, hu, jag fryser,
Jag önskar att jag hellre vore död,
Och finge bo der klara stjernan lyser,
Ej mer jag då behöfde lida nöd.
Här får jag gå uti så slitna kläder,
Att nätt och jemt jag utaf dem är skyld,
Får likväl vandra ut i alla väder,
Men derför är jag också så förkyld.

Der hemma uppå kammarn mamma ligger
Så sjuk och svag med mina syskon små,
Och fast jag går hvar dag åt sta'n och tigger,
Så vill det likväl oftast ej förslå;
Ty stackars pappa, än sin vana trogen,
Om han ibland förtjenar sig en slant,
Så lemnar han den oftast uppå krogen,
Der till och med min Bibel står i pant.

Den vill i morgon jag gå in och lösa
För slantarna jag fick utaf Fru L.
Jag eljest frestas kan att dem förslösa
På pepparkakor eller karamell;
Nu vill jag gå mig varm, snart är jag hemma,
Ty redan ser jag lampan tindra der»;
Och sedan lägger sig den stackars Emma,
Med bönen: »Gud, som har små barnen kär.»

Men ur sin ljufva slummer snart hon störes
Och reser sig ifrån sin hårda bädd,
Hvad är för larm, som der på gatan höres?
Hon frågar sig, i det hon lyssnar rädd;
Bland gräl och svordom tycker hon sig höra
Sin pappas tunga steg och hesa röst;
Hans stämma dock ej smeker hennes öra,
Den ger ej hennes sorgsna hjerta tröst.

Snart slumrar hon igen och vaknar åter,
När morgonsolen re'n på fästet står,
Och när hon söft sin lille bror, som gråter,
Som vanligt med sin korg åt sta'n hon går;
Men aldrig höres hon med glädje sjunga,
Nej, ofta syns i ögon blå en tår;
Hon suckar då: »Ack äfven för de unga
Kan sorgens börda stundom vara svår.»

Jag mången afton sedan tyckt mig höra
Det arma barnets dystra klagosång,
Jag frågar då: Hvad månne är att göra?
Och vill så fråga äfven denna gång.
Skall bränvinsfloden ännu längre kasta
Sin mörka våg uppå vårt sköna land?
Skall synd och skam ännu vårt folk belasta
Med dryckenskapens svåra träldomsband?

Se, i den koja, der de fordom bodde,
De två, som lofvat åt hvarandra tro;
Hvad trefnad, kärlek, frid och lugn der rådde,
Uti det lilla, men dock egna bo.
Allt är förbi, och makan nu begråter
Den ljufva tid, som lik en dröm försvann,
Och fadren, maken, väntas fåfängt åter,
Men, frågar du må hända, hvar är han?

Kom, följ mig till det stora hvita huset
Med sina många rum och fönster små!
Fast det är dystert der och sparsamt ljuset,
En blek gestalt syns fram och åter gå;
Uti hans hjerta tviflets stormar rasa,
Och från hans läppar ljuda dessa ord:
»O, hvar är ve, sorg, klagan kif! O, fasa,
Der dryckenskapen öfvas. — Sår och mord!»

Se denna mörka tafla och besinna,
Att den är sorglig, men så sann likväl.
O, säg, skall mörkrets makt väl seger vinna
Och sända nöd och död åt kropp och själ?
Nej, upp I kämpar, höjen modigt fanan,
Till **strid och seger** går vårt sälla band,
I slutna leder på den ljusa banan,
För nykterhet uti vårt fosterland!

Vår fiende den heter dryckenskapen,
I gröfre eller finare gestalt;
Vi sluta icke fred, ej fälla vapen,
Förr än vi vunnit seger öfver allt,
Från Ystad och långt upp till Haparanda,
Och segren måste vara »absolut»;
Upp derför man ur hus, kom oss tillhanda
Med kraft och vapen, — förr blir kriget slut!